

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Car Nikolaj na Dunaji.

Po cestah, ki se vijó od severnega kolo-dvora cesar Ferdinandovega pa do cesarske palače, plapolala nešteto zastav v raznih barvah, kakor jih je določilo policijsko ravnanje za to slavnost in te so: državna zastava avstrijska črno-rumena, ona ogerskih dežel rudeče-belo-zelena, dunajska mestna rudeče-bela, nemške države črno-belarudeča, ruska črno-rumena-bela, ali pa belo-modra-rudeča, kar je v plakatih, ki jih je iz tega vzroka policijsko ravnanje vsem posestnikom hiš poslalo, koder se je in se bode ruski car vozil, izrečno povdarjano, dalje je mnogo videti zastav raznih avstrijskih dežel, zlasti čeških belo-rudečih, le frankfurterice črno-rumene-rudeče ni nikjer, kjer je policija ni dopustila, kar je popolnoma pošteno in prav! Frankfurt v svojem nekdanjem pomenu, ko je bila še zveza nemških držav veljavna in je imel naš cesar prvo besedo, ni več, ker ni več tiste nemške zveze, kajti, Prusi so jo leta 1866. na češkem bojnem polju razbili in raztrgali, ergo je tudi ob veljavo zastava tiste zveze. In vendar so jo nemško-nacionalci proglasili za svojo, na katero sedaj povsod pri svojih prusaških skokih prisegajo. Čujte, ker sem že ravno prišel, le še par besed. Bil je rojstni dan našega cesarja, ktereza vsa država in vsi narodi ljubijo in časte, kakor svojega očeta. Iz tega vzroka prinesel je tudi vsak list in listič, bodi si židovsk ali krščansk, več ali manj dolge članke, ki so se pečali s cesarjevo osebo. Le „Ostdeutsche Rundschau“, glasilo nemško-nacionalne stranke, tega dne ni imelo ne jedne besedice zanj, pač pa je na uvodnem mestu proslavljal v precej dolgem članku pruskega princa Friderika Leopolda. Sram naj ga bo in ž njim vred njegove pristaše, h katerim na Štajerskem pripadajo tudi državna poslanca profesor na graški realki dr. Hofman zastopnik, mesta Gradec v državnem zboru in graški advo-

kat ter zastopnik Maribora in Slovenske Bistrice v državnem zboru dr. Kokoschinegg, dalje gimnazijalni profesor beljaški ter zastopnik koroških mest Beljak-Šmohor-Trbiž dr. Otto Steinwender, in koroški poslanec in zastopnik kmečkih občin Šentvid Volšperk itd. kmet Tschernigg (Černik). Ako tem ljudem veleizdajsko njih ne-lojalnost očitaš, ti brez vsake sramote odgovarjajo: politika nima z lojalnostjo nič opraviti. Mi pa pravimo, da sta ravno politika in lojalnost v taki tesni zvezi, da si jedne brez druge niti misliti ne moremo in da ondi, kjer s politiko ni združena lojalnost do našega cesarja, na njeno mesto stopi lojalnost do nemškega cesarja, kteremu so tudi res iz srca vdani, kajti o njem „Ostdeutsche Rundschau“ zvesto poroča svojim bralcem, kolikokrat da ta mož na dan kihne itd. gledé našega cesarja se pa niti za njegov rojstni dan ne briga! Sram je naj bo še jedenkrat!

Prav tako te ljudi in pa žide grozno jezi, da je sedanji mestni zastop dunajski dovolil za okrašenje ulic in cest, koder se bode ruski cesar vozil 25.000 gld. Prve zato, ker gre ta čast slovanskemu vladarju, drugi pa ruskih vladarjev ne morejo videti, ker so jim le-ti do sedaj stopali hudo na prste. Tedaj pa, bilo je 1. 1889., ko se je nemški cesar prvič pripeljal na Dunaj predstavljati se, in ko je dunajski mestni zastop v ta namen dovolil 40.000 gld., tedaj je bilo vse v redu in prav, ker je veljalo Nemcem! Nihče ni pisal, da se denar na tak neodgovoren način zapravlja, ko vendar vsak treznomisleči s prstom lahko otipa, če bi bil sicer slep, da se ves ta denar, vseh 25.000 gld. edino le dunajskemu „malemu svetu“, t. j. malim obrtnikom, trgovcem in rokodelcem steka v žepe. Toda je že tako! Hujskati se mora in škoda bi bilo, tako lepe prilike, kakor jo ravno sedaj prihod ruskega cara ponuja, ne poslužiti se v to!

Cesta koder se je car vozil, je bila z vojniki obstavljena. Vojaštva je bilo nastavljenega 38 batalijonov pešcev, 33 eskadronov konjnikov in

18 baterij topništva. Kje in kako je bilo to vojaštvo razporedjeno, ne bodem popisaval, ker je za naše čitatelje tako in tako popolnoma zanimivo. Obrnimo toraj svojo pozornost rajši na politične razmere, kako so sedaj in kako se taiste po mnenji političnih možakov še vtegnejo spremeniti. Da je ta prihod več, nego le navaden obisk, ki ga vladarji drug drugemu napravljajo, kedar jim doma dolg čas postane, je popolnoma dognana resnica. Vše nedavno smo omenili, da ima prihod ruskega cara na Dunaj veliko politično važnost.

Obnebje na jugu, recimo na Balkanu je hudo zavlečeno in se nekako že k hudi uri žene. Le sporazumljenje do skrajne meje in najdoločnejši dogovori med Avstrijo in Rusijo vtegnejo to hudo uro na Balkanu pregnati, pred katero še celo ponosno Srbijo — zona polija! Ni še dolgo, ko so se srbski državniki nekako zaničljivo obračali od nas in ponosno roko odbijali, katero jim je Avstrija prijazno ponujala, kakor si segajo prijatelji v roke. Sedaj se pa vže čuje, da pride letos meseca septembra mladi srbski kralj sam na Dunaj k našemu cesarju prosit za prijateljstvo. Tako se časi spreminjajo. Danes meni, jutri tebi, pojutrašnjem pa morda vsem! Poroka laškega kraljeviča na Črnigori je Srbom štrene tako zmedla, da si več pomagati ne znajo in sedaj naj bi bila zopet Avstrija dobra, kakor svoje dni pri Slivnici, kjer jih je ranjki Battenberžan, tedaj še knez bolgarski, strojil, da se Bog usmili. Naj že pride kakor hoče, Bog daj, da bi se car Nikolaj in cesar Franc Jožef I. tako dogovorila, da se mir v Evropi na noben način in pod nikako pretvezo ne sme kaliti. Kedor in kjerkoli bi se podstopil mir kaliti, bode imel računati z obema. Želimo le, da bi prišlo tako daleč, da bi se zvezala Avstrija in Rusija, to bi bila potem moč, ki bi vso Evropo imela v strahu! Bog daj, da se to vresniči. Bog daj dalje, da bi bil vtis, ki ga bode car Nikolaj vzel iz Dunaja s saboj, najbolji, kar si ga le

LISTEK.

Položitev prve telegrafske žice med Evropo in Ameriko.

Dandanes ne dobiš kmalu človeka, ki bi se ne bil poslužil se telegrafa. Če bi pa stavili prasanje, kdo izmed modernih ljudij hoče živeti brez brzjava, bi se jih presneto malo oglasilo. Mi smo tako razvajeni s svojimi iznajdbami, da se nam kar nič čudno ne zdi, da prevozimo velike daljave s parnim vozom v kratkem času, da moremo svoja poročila skoro kakor misli hitro v daljavo poslati in da moremo več sto kilometrov daleč s svojimi prijatelji govoriti. Zeleznica, telegraf in telefon so velevažne iznajdbe. Pa ne samo, da nam to ni nič posebnega, ampak včasih so nam te naprave še prepočasne! Če se pa ozremo nazaj, moramo strmeti nad velikanskim napredkom vede. Kako velik je raztez od signalnih bakelj starih narodov do električnega toka! Grozovita množina dušev-

nega dela leži med tema tečajema kulturnega razvika!

Le pogledjmo kako mnogostranska je korist telegrafije! Ne le da zamoremo svoje misli naznanjati v daljne dežele, ampak telegrafija naznanja tudi ogenj, lovi tatove ter jamči za varnost železničnega prometa. Važne novice iz vseh delov sveta so tako hitro pri nas znane, da kulturni človek s svojim duhom lahko stalno opazuje celo civilizirano zemljo. Morilec ni več varen, če beži še tako daleč; kar stori jeden narod, to vedo takoj vsi drugi narodi sveta.

Ti velikanski uspehi so sploh nepreglednega truda in delavnosti. Ko so zvezali mesta na kontinentu z električno žico, še ni nihče mislil na zvezo dežel, katere loči morje. Čutila se je pač potreba tega, a veda še ni mogla tej potrebi ustreči. Zapreke so bile velikanske. Telegrafnih soh (strebrov) vendar niso mogli v morje postaviti, da bi bili na-nje pripeli žico. Ostala je jedina pot: položiti žice v neskončno morje. Ali je pa mogoče skozi morje brzojaviti? Ali je mogoče žico tako prirediti, da je upliv

vode ne razje in da je druge moči ne uničijo? Pomniti moramo namreč: vlaga je dober prevodnik elektrike, morska voda mora toraj električen tok v zemljo odvesti in s tem uničiti, da se to zabrani, treba je bilo zaviti žico z neko neprevodno plastjo in oboje zopet varovati pred vodo in drugimi sovražniki. Razven tega je bilo treba to prevodno žico varovati trenja ob plitvih in skalnatih obalah ter jo tako globoko položiti, da bi ji nobeno sidro ne moglo škodovati a zopet ne tako, da bi se lahko odtrgala. Ta prevodna žica mora toraj biti dovolj močna a ne pretežka, da bi ji bila lastna teža nevarna.

Po tem se lahko sodi, kake težave so imeli tehniki pri tej stvari. Primer, s kakimi zaprekami so se morali boriti, je polaganje prevodne žice — kabel — med Angleško in Francosko leta 1850. Srečno so položili kabel v morje in ta je jel delovati. Brzojavilo se je z Angleškega na Francosko in nasprotno in sicer popolnoma v redu. Pa čez malo ur je bilo vsega konec. In zakaj? Neki ribič je vjel kabel in ker ga ni mogel spraviti iz vode, odsekal je kos proč ter

mislimi moremo, kajti ta bi tudi mnogo pripomogel za izboljšanje sedanjih razmer med Rusi in nami.

Nekaj mislij o propadanji liberalne stranke.

III.

Delavski stan kot poseben stan in delavsko vprašanje je čisto nekaj novega za naš čas, pojavilo se je še le v novem veku zajedno z razvitkom industrije in obrtništva. Velika podjetja v brezštevilnih tovarnah, v rudniških in v raznih drugih napravah, modernega velikega obrtništva, potrebovala so mnogo delavnih močij. Sicer se je jelo delati povsod s pripomočjo strojev, toda ti ne opravljajo dela sami, mora se jim streči in pripravljati „živež“, da ga obdelajo. Ker so tudi v našem veku odpadle vezi, ki so prej priprosto ljudstvo vezale na dom in hišo in na graščinska posestva, jeli so ljudje vreti k enakim podjetjem, posebno ubožnejši. Za delo v tovarnah itd. ni bilo treba nikakoršnega uka, opravljale so je lahko tudi žene in otroci. Vsled tega se je nabralo pri industrijalnih podjetjih silno veliko delavskega ljudstva. Bili so časi, ko so se taka podjetja, kjerkoli se je dalo, napravljala, delavski narod sam se je jako hitro množil in poleg tega so prihajali še vedno novi delavci od vseh strani. Tako je v kratkem času narasla množica industrijalnih delavcev na tisoče in najznatnejše je rastlo njih število po velikih mestih. Samostojno in skupno življenje tolikega ljudstva pa je čisto naravno izbudilo med delavci čut, da so vsi skupnega stanu, ki imajo svoje posebne potrebe, zahteve in koristi. Ta čut medsebojne skupnosti se je toliko bolj vzbudil, ker so podjetniki brezobzirno postopali proti svojim delavcem in jih zaničevali kakor sužnje ljudstvo; vsi delavci so bili prizadeti, ako se je znižal zaslužek, ako se je raztegnilo delo za več ur, ako so tovarne ustavile delo, če so se svojevoljno odpuščali delavci itd. Ta naravna skupnost je učinila, da so se delavci jeli združevati in se potegovati za izboljšanje svojih razmer. Tako se je dvignil takozvani četrti stan, delavski stan, ki se zaveda, kaj je in kaj hoče, in ki tudi tirja svoje prave ali dozdnevne pravice. V skupnost se je toliko bolj ukrepila, ker so delavci jeli uvidevati, koliko dobička dobivajo podjetniki iz njih dela in kako obogaté, dočim oni, ki se morajo z vsem naporom svojih močij truditi, čisto siromašno živé in se celo zaničujejo. Tako se je vzbudilo naravno nasprotstvo delavskega stanu proti velikim podjetnikom in kapitalistom.

Podjetniki ter vlade, ki so vozile povprek v „liberalnem“ tiru, napravili so takoj iz početka veliko napako, da so hoteli s silo zatreti pojave delavskega gibanja. Umevno je, da se je s tem nasprotje še povečalo. Delavci so postajali pogumnejši in odločnejši in zato vsak trenotek slišimo o velikih „štrajkih“, da delavci ustavljajo delo z namenom, prisiliti podjetništva v primerno njih tirjatev.

Vedno bolj se združujejo in imajo sedaj povsod svoja jako delavna društva. Poprijeli so se takozvanega socijalizma in hujših izrodov in jedni postali so anarhisti („prekucuhi“), ki hočejo izpodkopati vse sedanje obstoječe gospodarske in vladarske razmere itd.

Mogočno se je doslej razvilo delavsko gibanje na Francozkem, Nemškem, v Belgiji in tudi pri nas v Avstriji se dviguje. Pravi izvir tega gibanja pa je povsod pretirani kapitalizem, ki se brani in povspešuje po vseh državah, ter preziranje in zatiranje delavskega stanu po istih kapitalistih in njih privržencih. Zato je tudi boj delavskih krogov vsake vrste naperjen v prvi vrsti proti kapitalizmu in ta boj je pomenljiv. Veliki kapital je torej resnično iz samega sebe vzrodl najskrajnejšega protivnika.

Nevarnost, ki preti obstoječim razmeram po delavskem gibanju, povsod uvidevajo. Pogledimo si n. pr. mogočno Nemčijo! Vlada te države načeloma opira svojo moč na „železo“ in se s tem ponaša; zato je tudi proti delavcem jela uporabljati najhujšo silo. Toda zaman! Delavsko gibanje se ne da zatreti niti s silo niti po strogih zakonih in celo „železna“ Nemčija si to skusi, gledajoča, kako se dan na dan več število in moč privržencev socijalne stranke. Na ta način se izvestno nevarnost ne uduši.

V Avstriji je delavsko vprašanje manj pereče, če tudi je že davno vzbujeno. To izvira od tod, da sta pri nas kapitalizem in velika industrija v manjši meri razvita in da imajo vpliv tudi drugi gospodarski sloji. Tudi se pri nas proti delavcem in njih zahtevam ne postopa tako silovito kakor na Nemškem, marveč se opaža tu in tam, da hoče vlada uvaževati delavske zahteve.

Iz zadnjega časa nam je n. pr. znano, da je ministerski predsednik zastopnikom velikega kapitala zavrnil krivdo glede napetih razmer z delavci, ker se kapitalisti upirajo upravičenim delavskim zahtevam, in odklonil je vladno posredovanje proti delavskemu gibanju. To je izvestno zdraveje načelo, nego sila.

Zatreti se ne da nobeden stan, ki se resno poganja za svoj obstanek. Tega se lahko naučimo od Rimljanov, kjer je ubožnejše ljudstvo (plebejci) dolgo let proti velikim zaprekam zahtevalo jednake pravice v javnosti z mogočnimi patriciji in jih končno tudi sijajno doseglo; nadvlada plemstva, ki je trajala v srednjem in začetkom novega veka, se tudi ni dala obdržati. Dandanašnji je pred zakoni vsak človek enakopraven; tudi narodnostni boj v Avstriji nam svedoči, da se zahtevanje po enakopravnosti ne da trajno prezirati.

Tako se delavsko vprašanje tudi ne boče potlačiti dalo, nego prej ali slej bodo državni morali resno se poprijeti mirne rešitve. Ako se take v človeški naravi utemeljene težnje zatirajo, izvestno nastanejo slabe posledice in povzročijo se nevarni boj, ki končno dovede do zmage zatirane stranke ali pa do pogubonosnega prevrata.

Zborovanje „Zaveze“ slov. učiteljskih društev v Opatiji.

Kakor smo že naznanili je letos dne 19. in 20. t. m. v „Zavezi“ združeno slov. učitelstvo zborovalo v divni Opatiji. Zavezniki so došli na postajo Matulj-Opatija dne 19. avgusta ob 10. uri dopoldne. Tukaj jih je čakalo mnogo občinstva in prvi jih prav krepko pozdravi Božo Dubrovič, učitelj pri Sv. Mateju, v imenu isterskega učiteljstva, za njim pa g. Jelušič v imenu občine Kastav. V Voloskem je vse došlo pozdravil dr. Stanger v imenu mestnega zastopa, v Opatiji pa g. Car v imenu pripravljalnega odbora in pa društva „Zora“. Vsem tem je v ravno tako presrečnih besedah izrekal v imenu „Zaveze“ zahvalo na tako lepem sprejemu g. predsednik Luka Jelenc.

Ko so si došli gostje nekoliko odpočili ter ogledali divno Opatijo, zbrali so se ob 4. uri popoldne k seji odposlancev slov. učiteljskih društev. G. predsednik pozdravi vse navzoče, zlasti pa še tudi zastopnike hrvatskih in čeških učiteljev, ki so vsak svojega odposlanca k zborovanju „Zaveze“ odposlali. Potem so sledila razna poročila ter se je določil dnevni red za glavno zborovanje. Gledé 50letnice cesarjeve se sklence, da o tem natančneje poroča upravni odbor pri prihodnjem zborovanju. Glede knjižnice za mladino in kako to koristno podjetje podpirati, poročal je g. Dimnik iz Ljubljane in so se sprejele vsi nasveti, katere je stavil.

Zvečer je bil v prekrasnih prostorih „Zorin doma“ koncert. Tukaj se je zbralo mnogo najodličnejšega občinstva iz Opatije, Voloskega, Kastave in okolice. Svirala je vojaška godba iz Reke, vmes pa je bilo petje in tamburanje pod vodstvom g. Broža. Udeležnikov pa je bilo toliko, da so bili vsi prostori kar natlačeni.

Dne 20. avgusta t. l. ob 8. uri zjutraj bili so vsi zavezniki v cerkvi sv. Jakoba, kjer se je sv. maša pela v slovanskem jeziku, kar je posebno tiste, ki še tega niso slišali močno zanimalo. Tudi na koro se je v slov. jeziku odpevalo. Glavni zbor se je vršil ob 10. uri dopoldne v istih prostorih. Udeležili so se glavnega zbora tudi jako odlični mošje, kakor c. kr. glavar Fabijani, ki je kot zastopnik vlade zbor v slov. jeziku prav presrečno pozdravil, potem dež. poslanec Spinčič, Jenko, državni poslanec Koblar in še mnogo drugih. Po zopetnem predsedništvu pozdravu je takoj poročeval g. Jernej Ravnkar dobil besedo. V krepkih besedah je slikal pretužno gnotno stanje učiteljstva v raznih kronovinah. Da si je učitelj eden najvažnejših činiteljev v državi, tak se vendar stabše plačuje, nego zadnji sluga pri državnih uradih in zavodih. To je pa tudi vzrok vedno večjemu pomanjkanju učiteljev. Tudi se dandanes nobenemu nadarjenemu in poštenemu mladenču ne more priporočati učiteljski stan, kajti v tem stanu je sicer mnogo truda, pa le malo poplačila. Končno sprejela se je ravno tista resolucija, kakor na shodu štajerskega učiteljstva dne 26. maja v Gradcu s pristavkom, da se naj ljudsko šolstvo, ako

hotel prodati. Zgodovina polaganja kabla med Evropo in Ameriko kaže z velikanskimi deli moč in drznost človeškega duha. V naslednjem se v kratkem opiše brzojavni kabel, t. j. brzojavna naprava, za uporabo pod vodo.

Kabel je prevodnik električnega toka skozi vodo ali vlažno zemljo; dotična žica mora biti toraj zavita v neko osamujočo (izolirajočo) plast. Za napravo kabla se vzame bakrena žica, osamujoča plast se pa naredi iz gutaperče, ker ta v vodi ne razpade. Da se zabrani pokvarjenje kabla, ako bi se jeden prevodnik pretrgal ali kako inače poškodoval, zvežejo več takih prevodnikov v eno vrv, jo obvijajo z osmoleno konopljevinjo; vsa vrv se končno zavije z bakreno pločevino ali pa s pocinkovano železno žico.

Fabrikacija teh telegrafnih vrvi ni tako enostavna, kakor bi kdo mislil. Ne le, da je treba kos za kosom s silno natančnostjo in pazljivostjo izdelovati, treba je tudi te vrvi imeti v velikih bazenih v mrzli vodi, ker gutaperča toploti ne prenaša. Za polaganje kabla je treba posebnih ladij, ki morajo imeti vse potrebne pri-

prave. Telegrafni kabel je treba hraniti v posebnem hladnem in temnem prostoru; naviti je treba cel kabel na velikansko motovilo odkoder se s posebnim potapljalnim strojem spušča v morje. Ko se polaga kabel v morje, je treba stalno brzojaviti med izhodiščem in ladijo, da se zagotovi rabljivost cele vrvi. Ladija polagajoč kabel ne sme prehitro pluti, da se vrv preveč ne napne ali celo ne pretrga; ne sme se pa ladija tudi prepočasno voziti, da ni vrv premlakava ter se je preveč ne porabi.

Najprej sta bili s kabelom zvezani Francoska in Angleška. Po mnogih ponesrečenih poskusih se je končno vendar posrečilo, rabljiv kabel položiti v preliv. Sledilo je nekaj manjših poskusov in kmalu so počeli praktični Amerikanci misliti na velikansko delo: zvezati z brzojavno žico stari in novi svet. Kakor navadno, tudi tu niso bile vlade faktorji, ki so se pečali s to mislijo. Amerikanec Gisborne je prvi sprožil to misel in drugi, inteligentni trgovec Cyrus Field (rojen 30. listopada 1819, umrl 12. julija 1892), se je lotil tega dela ter mu žrtvoval vse

svoje premoženje. Vže leta 1856. je ustanovil v Londonu „Atlantsko telegrafno kompanijo“, katera je hotela izvršiti velikanski načrt. Združilo se je v to družbo šest kapitalistov z velikanskim imetjem. Leta 1857. so počeli delati, pa brez pravega uspeha. Naslednjega leta so srečno položili kabel na obče veselje, pa to veselje ni dolgo trajalo. Komaj štiristo brzojavk je žica prevozila ter postala nerabljiva.

Angleška vlada je naročila posebni komisiji, naj preišče vzroke te nesreče. Uda te komisije sta bila med drugimi tudi slavna fizika Wheatstone in Siemens. Komisija se je zjediniila v tem, da je vzrok nerabljivosti kabla to, da je bil preslabo napravljen. Siemens je nasvetoval izboljšanje, a njegovi nasveti niso obveljali. Sploh se je takrat mislilo, da se mora vsa stvar opustiti, ker so nekateri trdili, da velikanskega dela ni moči izvršiti. Sedem let pozneje še le je bilo Fieldu mogoče, z nova lotiti se dela. Ustanovila se je nova družba in največja ladija na svetu, „Great Eastern“ je bila odločena za izvršitev velikanskega dela. Imenovana ladija je

že res dežele ne morejo zanj dovolj skrbeti, podražavi.

Drugi poročevalec g. Fr. Praprotnik, nadučitelj v Mozirji, govoril je o gojitvi značaja pri odgoji mladine. V svojem precej obširnem poročilu je govoril vsestransko kazal, kako se naj mladina odgojuje, da postane značajna. Ko so se sprejeli še nekateri nasveti, se je zborovanje ob 2. uri popoldne zaključilo. V upravni odbor pa so se volili ti-le gg.: Luka Jelenc, predsednik; Hr. Bogatec I. namestnik; Anton Porekar II. namestnik; Drag. Česnik, Ivan Šega, Fr. Luznar, Jakob Dimnik, Jer. Ravnikar, Ant. Petriček, Ant. Gnus, Fr. Kocbek, Ig. Križman, Božo Dubrovič, Ant. Berginc, odborniki. Po zborovanju bil je banket, pri katerem se je najpopred napilo presvitlemu cesarju, potem pa tudi drugim osebam.

Udeležitev od strani učiteljstva sicer ni bila tako mnogoštevilna, kakor bi se bilo pričakovalo, čemur je pa glavni vzrok gotovo le ta, da marsikateremu njegove razmere niso dopustile podati se v zelo oddaljeno in dragotno Opatijo. Vsekako pa se mora reči, da se je vse zborovanje vršilo v najlepšem redu, da se je vzbudila in izrekla marsikatera zdrava misel in da je slov. učiteljstvo zopet pokazalo, kako močno se za dobro odgojo njemu izročene mladine zanimala in kako zelo si prizadeva, svojej težavnejši nalogi zadostiti. Prav lahko toraj rečemo, da sme slov. narod s svojim narodnim učiteljstvom popolnoma zadovoljen biti.

Celjske novice.

(Kandidatom za deželni zbor) za sevniki-breški-kočjanski okraj bil je pri zaupnem shodu v Brezicah dne 27. t. m. postavljen čg. Josip Žičkar, župnik v Vitanji.

(Volitve volilnih mož) za volitev v deželni zbor, vršile se bodo po raznih občinah vže v začetku septembra t. l. Podlaga častni volitvi deželnih poslancev je pa ravno volitev volilnih mož. Treba torej, da se izvolijo samo značajni, zanesljivo narodni volilni možje; posebno je to treba v volilnih okrajih, kjer je misliti, da se bo prikazal kak nemškutarski nasprotni kandidat. Na vse na deželi bivajoče narodnjake stavi se torej rodoljubna prošnja, delati pri volitvi volilnih mož, na to, da se izvolijo sami zanesljivi narodni možje.

(Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za Spodnje Štajersko) se je ustanovilo s sedežem v Celji. C. kr. namestništvo v Gradci je že dotična pravila potrdilo z naredbom od 19. avgusta 1896, št. 22.676. Kadar se bode oglasilo zadostno število društvenikov, se bode sklical občni zbor. Društvo se ne bode bavilo z nikako politiko in ima samo namen pospeševati gospodarske, socijalne in društvene razmere odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem Štajerskem. Ker torej ni nobenih ovir več, da začne svoje delovanje že dolgo zaželeno društvo, upamo, da bodo odvetniški in notarski uradniki polnoštevilno naznanili svoj pristop. — Organizacija je sedaj potrebna zaradi tega, da se bodo interesi odvetniških in notarskih uradnikov tem lažje

zastopali. Pristop naj se naznani osnovalnemu odboru v roke Ivana Bovha, solicatorja v Celji.

(Celjsko pevsko društvo) naznanja svojim članom, da se bode s 1. septembrom t. l. počenši skoz 2 meseca delil vsak torek in petek od 8. do 9. ure zvečer v prostorih „Narodne čitalnice“ v Celji poduk v petju ter pozivlje vse mlajše pevce, da se pridno udeležujejo tega poduka, da jim bode mogoče pri poznejših nastopih društva sodelovati. Ob enem pa vabi vse tiste, ki imajo veselje do petja, da se poslužijo te prilike ter društvu pristopijo, ker se pozneje novinci ne bodo vsprejemali.

(Zveza slovenskih posojilnic). To društvo bode letos izdalo 6. tečaj „Letopisa slovenskih posojilnic“, čegar rokopis se je že izročil tiskarni. Ta tečaj bode urejen po uzoru statistike čeških in moravskih založen. Poročal bode o delovanju vseh slovenskih posojilnic leta 1895, razen o tistih, katere niso dale uredniku svojih računov na razpolaganje. Žalibog je nekaj takih! Nekatere mu ga niso izročile iz malomarnosti, nekatere pa radi tega ne, ker jim to društvo ne ugaja, ker dajejo namreč prednost „Zvezi kranjskih posojilnic“. Zalostno za ene, kakor za druge.

(Volilno gibanje). Celjanom je hudo predlo za deželnega poslanca. Dolgo so iskali v svojih vrstah primerne naslednika umrlemu dr. E. Wokaunu. A ne glešajo ga v svoji sredini moža, kateremu bi hoteli zaupati zastopstvo v deželnem zboru. Segli so na tujca Morica Stalnerja v Vojniku. Mož ne priporoča nič drugega, kakor njegovo premoženje, kakšnih političnih zmožnosti nima, posebnih vednostij pa najbrž tudi ne; vsaj slišali o njih dozdaj še nismo nič. Prav značilno ubožno spridevalo je to za celjsko nemštvo, da v Celji, tem baje tako trdnem in skoz in skoz nemškem mestu, ni moža, ki bi bil zmožen nadomestiti rajnega dr. J. Neckermanna in dr. E. Wokauna. — Celjani so se hoteli še na drug način osmešiti. V kmetski skupini celjskega volilnega okraja postavili so proti našemu kandidatu protikandidata v osebi g. J. Lenkota. Sicer sami priznavajo, da pride ta mož samo kot „Zählkandidat“ v poštev, a ko pride do volitve bodo uvideli, da njim v tej skupini niti „Zählkandidata“ ni postavljati, ker volilnih glasov v kmečkih občinah za sebe lahko na prstih seštejejo.

(Izpraznjena mesta) na našem okrožnem sodišču so že zasedena. Slovenca nam niso poslali. Sedaj na celnem okrožnem sodišču ni niti jednega zavednega slovenskega sodnika, samo Nemci sedijo v njem in sodijo nad 400.000 Slovencev. Če to ni škandal, potem ne vemo, kaj ta beseda pomeni.

(Ravnatelj Peter Končnik) vendar res pride na Koroško kot deželni šolski nadzornik na mesto znanega dr. Gobanca. Kdo pride na njegovo mesto kot ravnatelj celjske gimnazije, ne vemo, a mi sodimo, da bode vlada vendar uvidela, da ima nastaviti v interesu učeče se mladine energičnega moža, ki bode krotil velikomemške svoje profesorje.

(Pojasnilo). Gospod A. Marek v Celji nas prosi javiti, da je pogreb poslovodje Oto Burescha plačal sam in pustil tudi brati sv. mašo zadušnico.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe čast. duhovništva.) Na novo nastavljeni so č. g. kaplani Jakob Fink za Vitanje, Franc Gomilšek za Šmartin pod Šalekom, Franc Gosak za Dramlje, Anton Kovačič za Št. Jurij na Ščavnici, Martin Kranjc za Kostivnico, Ivan Lorbek za Galicijo, Anton Miklič za Solčavo, Maksimilijan Ocvirk za Sv. Štefan pri Žuzmu ni Franc Schreiner za Polstravo.

(Odlikovanje.) Presvitli cesar podelil je velezaslužnemu nadučitelju v Frankolovem g. Filip Kodermanu srebrni križec s krono. — Občina Frankolovo pa ga je imenovala častnim občanom. — Blagemu gospodu želimo mi še mnogo let v sreči in zadovoljstvu!

(Št. Peter v Sav. dol.) Tukajšna dvorazredna šola razširila se je po budih bojih in zaprekah v trirazredno. Služba II. učitelja oziroma učiteljice razpisana je do 15. kimovca t. l. Ker je v prelepi dolini tudi krasna nova šola, upamo, da se vzlic pomanjkanja učiteljev oglasi kateri prosilec za to službo. — Letina pokazala je pri nas, radi obilega dežja, slabejše nego smo pričakovali. Zgodnji hmelj so obrali, a ga ne morejo prodati, ker ni kupca in je zelo nizka cena, pozni postaja rujav in tudi ni pričakovati, da bi imel primerno ceno. — Sadje je lepo kazalo, pa uže pada raz drevja, tudi grozdje trpi vsled obilega dežja sicer pa kaže obilo pridelka in dobre kaplice, ako nam Neptun preneha zalivati.

(Umrl je) Kancijan Hicelberger, posestnik in krojač v Mozirji. Pokojnik je bil jako marljiv, delaven in varčen, poleg tega pa tudi dobrega in blagega srca, ter je vsakemu rad pomagal, ako je le mogel. Bodi mu blag spomin!

(Iz Radmirja v Savinjski dolini) pritožujejo se občani, da so se popolno prezrli pri volitvi v okrajni zastop gornjegradski moške iz Radmirja, Sv. Florjana in Sv. Lenarta. Posebno jih žali, da se je prezrl tudi posestnik Ivan Časl, ki je že tolikrat pokazal svojo spretnost in se vedno trudil za blagor in korist posestnikov gornjegrajskega okraja. — Mi le želimo, da bi se vsa zadeva ugodno rešila in zadovoljila vse, tako, da bode vsem prav, narodu pa v korist.

(Zidanmost.) Prestavljen je c. kr. poštni asistent T. Mirnik iz Zidanmosta v Celje. Škoda je za nj, kajti bil je eden glavnih narodnih stebrov pri nas. Kakor pove ime, bil je res miren, pa to samo na videz, kjer pa je bilo treba pokazati barvo, ni se bal nobenega. Žali Bog, da niso vsi tako odločni! Za množico naših fantov, ki pravijo, da so Slovenci veljajo besede „Šviga-švaga, čez dva praga“.

(Hrastnik.) Dne 20. t. m. bil je na Hrastniku ob juž. žel. pogreb gospe Terezije Meke, soproge tamošnjega obče spoštovanega trgovca, načelnika kraj. šol. sveta itd., g. Ivana Meke-ta. — Ranjka je bila tiha, a velika dobrotnica revnim. Kako je bila čislana, pričala je ogromna udeležba pri pogrebu. Ne le s Hrastnika, marveč tudi iz Trbovelj, z Dola in od drugod je ranjko spremljala do groba velika množica iz vseh slojev občinstva. Blag spomin blagej ranjki!

(Volilni shod) je v nedeljo 30. t. m. v Trbovljah Govorita gg. dr. L. Gregorec in dr. J. Serneč.

bila narejena leta 1860. V dolgosti je merila 209 metrov; prvotno je bila določena za vožnjo med Anglijo in Avstralijo; pa za to se ni skazala sposobna. Pa tudi za novo ji odločeno nalogo ni bila pripravna, vendar je delo dobro napredovalo. Devetnajststo kilometrov vrvi je že bilo v morji, ko je vsled prevelike napetosti se pretrgala. Pa že nekaj dni prej se je pripetila neka nezgoda. Prevodnik je nakrat prenehal delovati. Inženjerji so sklenili kabel razsekati ter potem na ladijo dvigniti i. Ob dveh popoldne se je opazilo poškodovanje, zvečer ob najstih je bil poškodovan del kabla že na ladiji. Škoda se je kmalu popravila ter vrv zopet utopila. Pa le malo časa je funkcioniral brzojav; kmalu se je vrv pretrgala in ni je bilo mogoče najti. Izgubljena vrv je merila 5100 kilometrov.

Cyrus Field pa ni poguma zgubil. Takoj je ustanovil novo družbo in denarja je bilo takoj dovolj na razpolaganje. Ko so zdaj kabel delali, so uporabili nasvete Siemenssa ter zavili vsako žico v osamujočo plast gutaperče in vse žice skupaj v lepljivo plast konopljevine in pocinko-

vane železne žice. Debelost (premer) kabla je bila 17 milimetrov, na konceh 56 milimetrov; tehtal je 1500 ton = 1.500.000 kg. Polagali so ga med Irsko in Neufundlandom, ker je tam razstoj med obema celinama najmanjši in je tudi morsko dno s peskom pokrita planota; za polaganje kabla je bilo to zelo ugodno. Julija meseca 1866. je „Great Eastern“ drugič odplula iz pristanišča in delo je hitro napredovalo. Le to se je večkrat pripetilo, da so inženjerji pri odmotanju vrvi opazili vanjo zabite žeblje. Ko je kapitan Anderson razglasil, da bo dotičnega hudobneža, če se zasači, brez usmiljenja dal v morje vreči, se ta hudobija ni več opazala.

Med tem se je pa vedno brzojavilo z Irske na ladijo in z ladije nazaj na Irsko. Slučajno so našli kabel, ki se je leta 1864. izgubil, v globčini 7800 čevljev ter ga dvignili na ladijo in dopolnili. Na 27. dan julija mesca je „Great Eastern“ dosegla svojcilj; v gosti megli je krenila v pristanišče Hearts Content. Velikansko delo se je toraj posrečilo. Prva brzojavka iz Amerike v Evropo je imela sledečo, za dokon-

čano delo velepomembno vsebino: „Čast Bogu v nebesih in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje“

Od tedaj se je položilo mnogo kabelov na isti progi morja in tudi drugod. Francozi so leta 1869. zvezali s kabelom, ki je 900 milj dolg ter je stal 7 milijonov goldinarjev, mesto Brest z otokom Sct. Pierre; celo to podjetje je stalo 13 milijonov goldinarjev. Zdaj mislijo na to, da bi zvezali Anglijo z Avstralijo s kabelom položenim v Tiho morje. Dolgost bi znašala 7300 milj. Dolgost vseh leta 1892. ležečih kabelov znaša 240.000 kilometrov in stroški naprave polaganja pa milijardo goldinarjev. Sedemindvajset ladij se stalno peča s popraviljanjem in polaganjem kabelov; kajti malih poškodovanj tudi z največjimi in najumnejšimi varnostnimi napravami ni mogoče zabraniti.

Po gornjih podatkih znaša dolgost podmorskih brzojavni kabelov petkrat toliko kakor obseg zemlje; dolgost vseh prevodnikov brzojava na suhem našega planeta znaša pa nad tri milijone kilometrov, torej osemkrat toliko kakor je razstoj med zemljo in mesecem. P. J. V.

(Z Vidma) ob Savi se nam poroča, kako neizrečeno hudo je toča vse potolkla, posebno v Stari vasi, kjer na nekaterih njivah še poznati ni, kaj je pred točo ondi rastlo. Pred točo bil je tudi strašanski vihar, ki je razdejal in na tla vrgel dva kozolca. Kako močan vihar je bil, to priča trden kozolec našega župana g. Mohorčiča, katerega je skoro na drobne kosce razrušil. Kmet je v naših krajih strašen siromak; goveda nima cene, prešičev ne sme prodajati, vreme nagaja, toča pa mu je vzela zadnje upanje.

(Toča.) Velik del brežkega okrajnega glavarstva je zadela v soboto 22. t. m. velika nesreča. Toča je grozno potolkla v brežkem, kozjanskem in nekoliko tudi v sevniškem sodniškem okraju. Posebno hudo so zadeti novi vinogradi na Vidmu, na Zdolah, Sromljah in večinoma tudi na Bizeljskem. Toča je bila tudi v Rajhenburgu, v Koprivnici, Podsredi in pri Sv. Petru pod Gorami ter na sosednem Hrvaškem. Škoda je tako velika, da mora nesrečnim država in dežela pomagati; kajti ti ljudje so zadnje kracarje utaknili v vinograde, kaj zadnje kracarje, še zadovoljili so se — in zdaj jim je poleg drugih pridelkov toča vse vse vzela. Groza, groza!

(Iz Bizeljskega) poroča se nam: Zaradi slabega vremena in poškodovanja najboljših goric ter uničenja skoro vsega pridelka po toči ne bode letos razstave grozdja na Bizeljskem.

(Strašen vihar in toča.) je na Bizeljskem dne 22. avgusta t. l. najboljše in najlepše gorice popolnoma uničila. Padala je tako debela, kakor kurja jajca — ljudje sploh ne pomnijo tako debele toče. Ubogi vinorejec — vse na de in ves up mu leži na tleh — treba bode izdatne državne pomoči!

(Iz Brežic.) V soboto 15. t. m. je slovenski svet pri nas občudoval, koliko se doseže s složnostjo, pridnostjo, vztrajnostjo in iskrenim domoljubjem. V prejšnjih časih se je namreč mislilo, da so Brežice za Slovence izgubljene; znabiti je še kdo menil, da imajo Brežice nemško prebivalstvo. Seveda nemštvo se je ondi umetno gojilo in podpiralo, ali umetnost nič ni izdala; v mestu je stanovništvo vendar le po večini slovensko, kakor prebiva krog in krog mesta čisto slovenski rod. V mestu samem so se začeli omikani Slovenci že pred kacicami desetimi leti dobro organizovati. Postopali so pa pri tem kaj previdno, hodili korak za korakom naprej in le na dober in varen temelj so stavili vsako stvar. Nič se niso prenagili, nič prisilili, nič prekucnili, le polagoma so si ustanovili: pevski zbor, potem čitalnico, na to tamburaški zbor, potem podružnico Ciril-Metodovo. S temi društvi so budili in krepčali narodno zavest ter zabavali sebe in druge. Ko je bilo enkrat domoljubje brežkih Slovencev že tako dobro vkoreninjeno, bila je le lahka stvar, storiti odločen korak za napredek na gospodarskem polju. Ni še dve leti, ko se je ustanovila posojilnica, in komaj je eno leto še le, ko je posojilnica kupila si prvi hotel za „Narodni dom“. Kakošno veselje je tedaj navdajalo brežke Slovence, to razume samo tisti, kdor je živel že dalje časa med življem, ki je Slovencev vsled hujkanja od zunaj malo prijazen. Veselje, katerega so bili brežki Slovenci že leto dni deležni, hoteli so deliti z vsemi Slovenci. V to svrhu so povabili „Slovensko pevsko društvo“, da je ondi priredilo svoj letošnji veliki koncert. Kako se je ta koncert vršil, to bode opisovala spretnejša roka. Omenimo naj samo to, da je bil skupni utis na vse obiskovalce jako ugoden. Vse se je čudilo, da je bilo vse točno in lično prirejeno, da je bilo za tako mnogobrojno občinstvo dovolj prostora pripravljenega, da je bila v obče dobra postrežba, dobro vino, okusna jed, cene ne previsoke; vse je bilo lično okrašeno itd. Nemci in nemškutarji, kolikor jih je še v Brežicah, niso nič nagajali. Došlemu „Celjskemu Sokolu“, ki je prišel z zastavo v mesto, ni mestno predstojništvo ali glavarstvo delalo nobenih neprilic; čeravno je bilo občinstva več kot 2000, raznovrstnega ljudstva, omikanega in manj izobraženega veliko, vendar ni bilo slišati o nikakem neredu. Nekaj orožnikov je pač sem ter tja hodilo, pa niso imeli nikakega opravila. Vreme je bilo jako ugodno, nebo pa jasno kakor ribje oko. Vse to je pospeševalo, da se je ta narodni praznik krasno razvil in krasno izvršil

in da ostane vsem Slovincem, posebno pa brežkim, v trajnem spominu.

(„Majšperskemu kmetijskemu bralnemu društvu“) daroval je velezaslužni g. dr. Franc Jurtela, odvetnik v Šmarjah 5 gld. Za ta blagodušni dar presrečna zahvala! Naj Bog stoterno povrne!

(Iz Kapele pri Radgoni.) Dne 30. avgusta t. l. dovrši naše „Bralno društvo“ peto leto svojega obstanka. Ker se sicer take priložnosti porabijo v priredbo jubilejnih slavnosti, mi pa vsled raznih svečanosti in zborovanj v obližju tako veselico opustimo, si dovoljujemo tukaj vsem, ki so naše društvo bodisi na katerikoli način podpirali, izraziti v imenu naroda najpristronejšo zahvalo. Ob enem se našim dobrotnikom, tujim in domačim, priporočamo i v bodočnost. Mimogrede bodi omenjeno, da šesto leto pričnemo z osnovitvijo tamburaškega zbora. Vi pa, vrta inteligenca kapelska, bodite nam skrbni voditelji kakor doslej, ko ste vedno očitno kazali, da so vaše geslo besede Gregorčičeve:

„Ne samo, kar velewa mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan!“

(Iz Ljutomera 20. avg.) (Vabilo na politični shod.) V nedeljo dne 30. avgusta t. l. bode imelo politično društvo v Ljutomeru svoj veliki politični shod. Govorili bodejo na tem shodu državni poslanec gosp. doktor Gregorec, deželni poslanec gosp. doktor Ivar Dečko, bivši deželni poslanec g. Ivan Kukovec, dalje g. dr. Franjo Rosina iz Ljutomera in g. Dragotin Hribar iz Celja. Govorilo se bode o velevažnih gospodarskih in političnih zadevah. Dolžnost je torej vsacega zavednega rodoljuba iz našega okraja, da se tega shoda udeleži. Pokažite ponosni pomurski kmetje, da ste vrli slovenski možje in pridite trumoma na ta shod. Povejte javno in odkrito svoje misli in svoje želje, poslušajte marljivo nauke in ravnajte se po njih. Pričakujemo pa tudi, da se ormoški sosedje udeleže in da nas Gornje-Radgonci v tako častnem številu obiščejo, kakor preteklo leto. Pozor, rodoljubi!

(Iz Ljutomera.) V 34 šte. „Slov. Gospodarja“ je dopisnik od Sv. Križa nekoliko hud na dopis „Domovine“, če avno veli, da se ne jezi. No, saj je sveta jeza. Dopisnik Ljutomerski bi bil res lahko izpustil neopravičeni napad na vrle Križevčane. Da bi ne bilo vreme tako neugodno in tako oddaljeno, prepričan sem, da bi bili prišli. Enako neutemeljeno je bilo očitiranje lanskega leta. Morebiti je mislil le enega, ki med vami trži in od vas živi in letos konkurenco dela enemu vaših najvrlejših narodnjakov. Pa o tem drugič. Kar dopisnik nam očita, je nekoliko res, nekoliko pa ne. Res je, da Slovenci podpirajo Ljutomerske Lažinence — a res ni, da bi bili to sami Ljutomeržani in vsi! Naj pride dopisnik kako nedeljo ali praznik, naj pride, koder se kupuje za kako ženitev, srce se mu bode užalilo. Najboljši kmetje zunanji, gostilničarji in od kmetov odvisni viničarji kar derejo v nemške prodajalnice in gostilne. To je „Svoji k svojim!“ (Žalibog, da je res in sram me je slovenskemu svetu povedati. Kako bi si bili že lahko naši trgovci pomagali, da bi naši Slovenci ne kričali samo, ampak res ravnali po geslu „Svoji k svojim“. Če pa vam eden v naglici ali v lahkomisljenosti ali politično nezrel očita to ali ono, g. dopisnik, je li pošteno, da nas vse Ljutomeržane take imate? Kedaj smo se z vami „špičkali?“ Ali smo vas samo pred volitvijo poznali? Ali si nismo vedno dobri sosede in je-li treba k temu še le vašega posebnega povabila? Pred volitvami, da bi vas samo poznali? Pred kakšnimi? G. dopisnik, niste li malo predaleč zagazili? Narodni veleposestniki in kmetje od Sv. Križa tako vedó, kako jim je treba voliti, ni treba jih popreje spoznavati ali voditi. Da ima čitalnica naročeno „Neue freie Presse“, da zahajajo Slovenci k Süderitschu in Thurmanci (še par drugih gostilnic bi lahko omenil nemških, kjer se raje zbirajo), dobro, da ste zapečatili, tudi nas je mnogo, ki to obsojamo. Pa povejte tudi vsem našim slov. gostilničarjem, naj skrbijo za dobro postrežbo in naj se ne zanašajo samo na gori omenjeno geslo. To so vam gotovo tudi že vaši kmetje pravili? Neopravičeno je tudi očitanje, kakor da bi bili mi leni. Ste

že bili vi g. dopisnik sploh v Ljutomeru in poznate vi naše razmere? Bog sam daj, da bi bilo naše stanje kedaj tako lahko, kakor pri vas, potem vas bomo vže g. dopisnik, pohvalili za besede: pred lastnim pragom pometi. Mi Ljutomerčani pa se držimo saj v prihodnje načela: „Svoji k svojim“, da nas ne bode sram, da bi nam vrli sosede očitali narodno nezavest in da smo podlaga tujčevi peti in tujčevemu bogastvu. Saj vidite, kakšno oblast imajo gospodje, ki so med nami obogateli, kako so vam v lice prijazni, za hrbtom pa se nam posmehujejo! „Svoji k svojim!“

(Štajersko veleposestvo) se je v svojem volilnem oklicu postavilo na nemško-narodno stališče. V njem se govori „o nemški posesti“ in koliko škode bi imeli Slovenci, ako se odtujijo nemškemu kulturnemu življu. Prav lepo je videti veleposestnike v najlepši složnosti z najhujšimi prusofili. Slovencev tudi veleposestniki še ne bodo ugonobili. Dosegli bodo s svojim oklicem le to, da bodo Slovenci podpirali vsako stranko, ki bode delovala na odpravo veleposestniških pravic. Smejati smo se pa toraj morali, da oklice nemške Štajerce proglašajo za kulturni živelj, ki je občno znano, da so daleč zaostali za slovenskim delom dežele v kulturnem oziru.

Druge slovenske novice.

(Slovenska višja dekliška šola) se otvori v Ljubljani v začetku meseca septembra t. l. Začasni vodja jej bode prof. dr. Lovro Požar. Mestni zastop ljubljanski se je dolgo poganjal za to šolo, a stavile so se njeni osnovi mnoge ovire.

(Telefon.) Drugo leto dobi Ljubljana telefonsko postajo. Imela bode telefonsko zvezo z Dunajem in Trstom.

(Kmetijsko-kemijsko poskuševališče v Ljubljani.) za katero se je izrekel deželni zbor kranjski, je že zagotovljeno. Poljedelsko ministerstvo je že naznanilo, da je pripravljeno tak zavod podpirati in naročilo kmetijski družbi, naj predloži potrebne račune.

(Odličen gost) je bil te dni v Ljubljani, škof Tomaž Ando v Ourmialu v Perziji. Bil je v Rimu. On je duhovnik kaldejskega obreda in je v Ljubljani pri frančiškanih v tem obredu imel mašo.

(Policija na biciklu.) V Ljubljani se je, kakor v večjih mestih, začel rabiti bicikel v službi policije. Za sedaj sta dva policista dobila bicikla.

(Potres v Ljubljani.) V noči od 24. na 25. avgusta t. l. sta bila v Ljubljani okoli polu dvanajstih dva kratka srednje močna potresna sunka. Škode nista nobene napravila.

(Najden dinamit.) Dne 24. t. m. našel je v Ljubljani za ograjo pri južnem kolodvoru hlapec hotela „pri Slonu“ dva kovčka in ja peljal v mesto. V hotelu je kovčka odprl in v njiju našel 22½ kilograma dinamita. V jednem kovčku je bil robec, na katerem so tiskane ladije s francoskimi napisi. Veika sreča je, da se pri odpiranju dinamit ni vnel. Dinamit se je izročil policiji. Policija je kovčke izpraznila in ju nesla tja, kjer ju je hlapec našel. Policija je pa opazovala, kdo da pride po nju. Bilo ni nobenega in stvar je popolnoma nejasna.

— (Letošnji izlet društva „Pravnika“) je namenjen v Divačo, in sicer se bode vršil dne 6. septembra t. l. Ta kraj se je zaradi tega izbral, ker daje priliko osobito pravnikom iz Primorja in Istre udeležiti se izleta in seznaniti se z društveniki, ki pridejo od kranjske in štajerske strani. Vzbljiv je ta kraj tudi zaradi prirodnih znamenitosti, škocijanskih jam in divaške vilenice, katere si pri tej priliki lahko ogledajo izletniki. Do sedaj so se vsi „Pravnikovi“ izleti jako dobro obnesli in se jih vsi udeležniki radi z veseljem spominjajo. Dvombe ni, da tudi letošnji izlet v Divačo privabi lepo število pravnikov, kateri prežive v kolegijalni družbi nekoliko zabavnih ur. Iz programa smo naprošeni priobčiti naslednje: Skupni odhod iz Ljubljane bode v nedeljo dne 6. septembra zjutraj ob 6. uri z brzovlakom, ki potoma vzprejme pravnike iz Notranjske in Reke ter pride v Divačo ob 8. uri 21 min. Od tržaške in goriške strani pridejo izletniki v Divačo ob 9. uri 14 min.,

iz Istre pa ob 9. uri 10 min. Po malem predjužniku v kolodvorski restavraciji odidejo ali se odpeljejo izletniki v pičlo uro oddaljene škocijanske jame, katere bodo primerno razsvetljene. Popoldne ob polu 2. uri bode skupni obed v kolodvorski restavraciji. Po obedu si bodo izletniki lahko ogledali divaško okolico osobito pa vilenico. Tisti večer odide poštni vlak proti Trstu, oziroma Gorici ob 7. uri 52 min., proti Ljubljani in Reki ob 9. uri 43 min. in proti Istri ob 8. uri 8 min. Ta program kaže, da se dan izleta dá vrlo izkoristiti; prilika pa je tudi podati se iz Divače kam naprej proti morju, ker je 8. dan septembra praznik, na kar se je „Pravnikov“ odbor oziral, določujoč po naročilu društvenega shoda dan in kraj izleta.

— („Pravnikov“ izlet v Divačo) Ker je treba poprej vedeti, koliko se jih udeleži skupnega obeda v kolodvorski restavraciji, blagovoli naj vsakdo svojo udeležbo naznaniti najkasneje do srede, dne 2. septembra t. l. pri blag. gosp. Dukiću, c. kr. okr. sodniku v Sežani ali pa pri podpisanim podpredsedniku društva „Pravnika“. P. n. gg. ljubljanskim društvenikom se določijo posebna oznanilna pola.

Za odbor: Dr. D. Majaron.

(Spominska plošča bratom Šubicema.) Dne 8. septembra t. l. se slovenskima, žal, prezgodaj umrlima slikarjema Juriju in Janezu Šubicu odkrije spominska plošča v njiju rojstnem kraju v Poljanah. Načrt za ploščo je izdelal učitelj ljubljanske strokovne šole C. Mis, izklesal jo je pa ljubljanski kamnosek Feliks Toman iz francoskega in isterskega marmorja. Plošča se je vzdala v notranji zid poljanske cerkve.

(Nezgodbe.) Utonil je dne 17. avgusta t. l. v Polhovem gradu trgovec z žganjem Jože Sodnikar. Dne 18. t. m. je ubila strela 22letnega posestnikovega sina Janeza Dragoševka v litjskem okraji. Stal je pred hišo in gledal, kakšno bode vreme. — Dne 15. avgusta t. l. pal je v Zupuhah z voza užitkar Štefan Skole iz Depale vasi in bil takoj mrtev. Vozil se je na božjo pot v Dravljce. — Pri Sv. Barbari v kranjskem okraji je strela ubila hlapca Lorenca Bernarda, ki je delal na polju. Nekaj korakov od njega je bil hlapec France Fojkar, ta je pa samo zavest zgubil, družega se mu pa ni nič zgodilo. — Pri strelni vaji Pod Goro na Koroškem se je pripetila nezgoda. Pri vajah je bilo več višje gospode. Da pokažejo, kako je v vojski, so vojaki zagrebeli nekaj patron s strelno pavolo. Jedna patrona se je pa prezgodaj vnela in poškodovala jednega častnika in dva pijonerja.

(Triglavsko koča) „Slovenskega planinskega društva“ se je slovesno otvorila dne 10. avgusta t. l. na Kredarici (2450 m) tri četrt ure pod vrhom Triglava. Krasna je ta jednodnostopna stavba, katero je blagoslovil č. g. župnik Jakob Aljaž, častni član „Slov. plan. društva“. Bilo je tedaj navzočih okoli 100 ljudi, na vrhu Triglava pa jih je bilo tisti dan 60. Sijajno in slovesno se je izvršila slavnost otvoritve „Triglavske koče“, katero smemo imenovati po vsej pravici naš planinski narodni dom. Triglavsko koča presega vse druge koče v okrilju ota Triglava, katerih je 10, 5 slovenskih in 5 nemških. Triglavsko koča bo branila čast našega slovenskega Triglava. S to kočo je zopet pokazalo naše vrlo „Slovensko planinsko društvo“, ki je v treh letih svojega obstanka doseglo toliko uspehov, kot še nobeno drugo slovensko društvo, kaj premore trdna volja in vztrajno, odločno delo. Slava takemu društvu, vsa čast in priznanje pa tudi njegovemu dičnemu častnemu članu Jak. Aljažu, kateremu se imamo največ zahvaliti za stavljenje triglavske koče. Ta vrli slovenski rodoljub nam je postavil lani svoj slavnoznani stolp vrhu Triglava, in Staničevo zavetišče, letos pa mu gre zasluga, da se je postavila v Vratih „Aljaževa koča“ in „Triglavsko koča“.

(Hudo nevihto) so imeli dne 12. t. m. okrog Sv. Gregorja na Dolenjskem. Grmelo in treskalo je grozno. V več dreves je tresčilo. Bil je grozen naliv, in je voda odnesla mnogo prsti. Za dežjem je bil hud vihar, ki je zlasti koruzo povlil in polomil.

(Shod kranjskih požarnih bramb) se je vršil jako slovesno dne 15. in 16. avgusta t. l. v Novem mestu. Zastopani so bili vsi kraji, v

katerih so požarne brambe. Mesto je bilo vse v zastavah. Shod sta bila počastila tudi dež. odbornika, novomeški deželni poslanec dr. Ivan Tavčar in cesarski svetnik Ivan Murnik.

(Na krško strelišče) sta došla v sredo dva polka pešcev (s Primorskega in Dalmacije), ki ostaneta ondi tri dni, nastanjena sta na Vidmu in v okolici ter v Krškem.

(Vojaka ubilo.) V soboto 22. t. m. je bila — tako se nam poroča — okoli Krškega strašanska toča z groznim viharjem. Na gornji pristani turnske graščine opravljalo je šest artilerijskih vojakov svoje sedlarsko delo pod nekim kozolcem. Vihar pa nagloma podere kozolec s tako silo, da se je le pet vojakov rešilo, šestega pa, z imenom Pipan, doma z Goriškega, je pa ubilo.

(Toča.) Iz Savske doline se nam poroča: Že v torek 18. t. m. je oklestila toča vinograde na Sremiču, že takrat je vzela nekaterim ves, nekaterim nekaj letošnje trgatve. Kar pa šiba božja v torek ni bila vzela, to je pobrala v soboto z vso krutostjo. Bil je popoldne strašanski vihar, ki je podiral drevje, razkalal močno hrastje, odkrival hiše, preobračal kozolce. Potem se je pa vsula toča, debela kakor oreh, oglata kakor kocka, najprej suha, potem z dežjem pomešana. Potolkla je vse pridelke, kolikor jih je bilo še pod milim (letos nemilim) nebom: grozdje, sadje, koruzo, ajdo itd. Še celo travo je tako stepla, kakor bi bila omlačena. Škoda je velika. Zadela je toča najbolj videmsko, krško in leskovsko župnijo. Na mladih trtah se bode škoda še drugo leto poznala. Nekateri posestniki imajo čez 1000 gld. škode, drugi pa 800, 700 gld. itd. Vsled raznovrstnih bolezni na trti, vsled deževja, hladnega vremena in zdaj še vsled te hude toče, je splavalo upanje za dobro trgatve letos po Savi. Mili Bog pomagaj kmetu revežu, kmetu trpinu!

(Slovensko posojilništvo l. 1895.) (Rezervni fond.) Kakor deleži, tako se morajo tudi družni zakladi posojilnic pri bilanci kot tuje imetje izkazovati, da si je to njih lastno imetje. Nekatere posojilnice (osnovane na podlagi postav od 1. junij 1889) ne smejo tega imetja med ude razdeliti, ko bi se kedaj razdružile. Nekaj posojilnic je vendar, katere izkazujejo rezervni fond med svojimi aktivimi; jedna posojilnica ga je izkazala ob enem tudi med pasivi. V računskem sklepu druge posojilnice smo zapazili, da je rezervni fond za izgube naveden med pasivi, splošni rezervni fond pa med aktivimi. Kaj je torej pravilno? Pravila vsake posamezne posojilnice so v tej zadevi merodajne; v njih je navedeno, kako se bilanca sestavlja, ravnati se je torej po dotičnih pravilih. Slov. posojilnice so imele lani rezervnih fondov: na Koroškem 37.318 gld., na Kranjskem 144.105 gld., na Primorskem 24.043 gld., na Štajerskem 389.168 gld., skup 594.634 gld. Rezervni fondi slovenskih posojilnic prejšnjih let so bili: Leta 1894. 510.354 gld., leta 1893. 440.472 gld., leta 1892. 364.800 gld., leta 1891. 293.388 gld. Največ posojilnic ima en sam rezervni fond, ki služi navadno v pokritje nastalih zgub. Kar se dene vsako leto v ta fond, to se, kakor znano, ne obdači. Več posojilnic ima dva fonda; splošni in specijelni fond (za zgube). Ena posojilnica (ptujska) ima tudi rezervni fond za pokojnine svojih uradnikov; ena (mariborska) ima rezervni fond za dijaške ustanove. Pravo stanje rezervnih fondov je težko izkazati, ker posojilnice različno postopajo, kedar odmerjajo, katera svota letnega dobička se devlje v rezervni fond. Nekatere odločijo še le potem visokost dobička, kedar so dejali primerno svoto v rezervni fond; druge pa store to že popred. Tudi v tej zadevi se je treba ravnati le po družnih pravilih.

(Umrli je v Idriji) dne 25. t. m. zvečer dekan č. gospod Josip Kogej. Bolehal je dalje časa. R. I. P.

(V Idriji) odkrili bodo v septembru slovesnim načinom trem umrlim učiteljem nagrobne spominke.

(Zgoden sneg.) Kocem minulega tedna je bilo mnogo snega v gorenjskih, koroških, solnograških in tirolskih planinah. Na Tirolskem in Solnograškem je zmrznilo mnogo živine.

(Naznanilo.) Ker se dné 31. t. m. vršijo največ po slovenskih krajih Koroške deželnozborske

prvotne volitve, prisiljen je odbor, slavnost odkritja nagrobnega spomenika pokojnega g. prof. J. Lendovskega prestaviti na sredo dné 9. septembra t. l. Udeležniki blagovole naj to vpoštevati.

(Kmetijska šola v Celovcu.) Za vodjo kmetijske šole v Celovcu je imenovan neki Washiel iz Solnograda, ki seveda ne zna besedice slovenske. Slovenski fantje torej še nadalje ne bodo mogli hoditi v to šolo, za katere vzdrževanje vendar plačuje vsa dežela.

(Druga mera za Slovence, kakor za Nemce.) V Pokrčah je bilo okrajno glavarstvo prepovedalo shod, katerega je bilo sklicalo „Katoliško politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“, ker je v tem kraju živinska bolezen na parkljih. V Št. Lipšu je tudi ta živinska bolezen, a okrajno glavarstvo pa le ni prepovedalo shoda, katerega so bili v ta kraj sklicali Nemci.

(Volilna agitacija) je na Koroškem jako živahna. V nedeljo je bilo najmanj slovenskih shodov. Upanje je, da konservativci in Slovenci zmagajo skoro v vseh kmetijskih volilnih okrajih in spravijo jednega konservativca v deželni odbor. Celov. v Celovcu mislijo konservativci postaviti svojega kandidata.

(Novi tržaški škof dr. Šterk) bode dne 8. septembra t. l. slovesno umeščen.

(Borba za enakopravnost na Goriškem) ni nič ložja kakor pri nas na Štajerskem. Zemljeknjižni urad v Gorici pošilja slovenske zemljeknjižne rešitve z italijanskimi dostavnici. Nekatere stranke so že zahtevale slovenske dostavnice, a zemljeknjižni urad je za to gluh in treba bo pritožbe do višjih instanc.

(Razpisana služba.) Razpisana je služba ravnatelja slovenskega oddelka kmetijske šole v Gorici s 1200 gld. letne plače, prostim stanovanjem in 300 gld. letne nagrade za vodstvo šole in oskrbovanje kmetije, oziroma služba pristava na tem zavodu s 700 gld. letne plače.

(Petardo) našli so v Pulju na oknu neke vojašnice na cesarjev rojstni dan. Nesreče ni bilo, ker so začasa petardo opazili. Začela so se poizvedavanja, ki pa najbrž ostanejo brez uspeha. Radovedni smo, če bodo odločilni krogi sedaj spoznali Italijane, ko se že celo v Pulju upajo postavljati petarde. Take stvari so pa mogoče le zaradi tega, ko se povsod Italijani božajo in se jim daje potuha.

Druge avstrijske novice.

(Volilno gibanje na Gorenjem Avstrijskem.) Nemški liberalci in nacionalci so na Gorenjem Avstrijskem proti katoliški ljudski stranki sklenili kompromis za deželnozborske volitve. — Konservativni veleposestniki so pa odklonili kompromis z liberalci. Tako bodo v veleposestniški kuriji voljeni sami konservativci.

(Pogajanja avstrijske in ogerske vlade z avstro-ogersko narodno banko) so se pretrgala. Prišli so do hudega nasprotja. Banka je zahtevala vse mogoče prednosti in ugodnosti. Vsled tega se obnovenje pogodbe z Ogersko nekako zavleče.

(Češka zmaga.) V Kijovu na Moravskem so pri občinskih volitvah zmagali Čehi v vseh treh razredih. Dosedaj so Nemci gospodarili v tem mestu. S to zmago so si pa Čehi pridobili jedno srednjo šolo. Kijov ima mestno nižjo gimnazijo, ki je dosedaj bila nemška, a bode v bodoče češka. Sedaj je na Moravskem še najmanj mest, katera so po večini prebivalstva slovenska, a imajo nemške občinske zastope. Vsa ta mesta bodo še skušali dobiti Čehi. Nemški listi kličejo vlado na pomoč proti napredujočemu slovanstvu na Moravskem. Grof Badeni pa najbrž ne bode zastavljal svojega vpliva za propadajoče nemškoliberalno ali za prusofilsko nemško-narodno stranko.

(Madjari na Hrvaškem.) Že dolgo bi nekateri prijatelji Madjarov na Hrvaškem radi videli, da bi se po srednjih šolah učila madjarščina. Tega si le niso upali zahtevati. Te dni je pa došla hrvaški vladi prošnja iz Vukovara, naj se na ondotni realki uči madjarščina kot obvezni predmet. Govori se, da so to prošnjo najeli nekateri gospodje, ki so sami pri deželni vladi. Madjarščina se bode sedaj v ondotni realki upejljala in vlada se bode sklicevala na to, da je

samo ustregla želji prebivalstva. Tej prošnji bodo pač sledile še podobne prošnje iz drugih mest. Povsod se najde nekaj ljudi, ki vse podpišejo, kar jim kdo predlaga, posebno, če se jim da za pijačo. V Budimpešti bodo pa vse to smatrali za znak prijateljstva Hrvatov do Madjarov.

(Volitve v Šleziji.) Šleski Poljaki in Čehi so se dogovorili, da bodo za deželnozborske volitve postavili skupne kandidate. Upajo, da ne obdrže samo dosedanjih šest mandatov, temveč pridobe še dva mandata v mestih. Nemci bodo pa tudi v Šleziji složno postopali v vseh okrajih, v katerih bodo Slovani postavili svoje kandidate, v drugih okrajih se bodo pa narodni in liberalni Nemci ravnsali mej seboj. Pred desetimi leti, je v šleskem deželnem zboru bil še samo jeden slovanski poslanec, dasi je večina prebivalstva slovanska. V volilnem oklicu, katerega so te dni priobčili šleski Slovani, zahtevajo narodno enakopravnost v uradih; preosnovo ljudske šole na podlagi materinščine; osnovo češkega in poljskega učiteljišča; podražavljenje češke zasebne gimnazije v Opavi in poljske v Tešinu.

(Izjemno stanje v Galiciji.) Agitacije kmet-ske stranke so poljskim plemenitašem jako nepovoljne. Do sedaj so se napele vse sile, da bi kmet-sko gibanje zatrli, a vse je zastoj. Te dni so pa prinesle novine, da se ob volitvah misli v Galiciji oklicati izjemno stanje, da kmet-ska stranka ne bode mogla tako svobodno agitovati. Sicer pa že sedaj uradniki delajo vse mogoče ovire kmet-ski stranki. Poljski in rusinski kmetje mislijo skupno postopati pri bodočih deželnozborskih volitvah.

Ogled po širnem svetu.

(Rumuni in Grki v Makedoniji.) Velika večina prebivalstva v Makedoniji je slovanska. Biva pa v tej deželi nekaj Grkov in Rumunov ali Vlahov. Grki stanujejo pa zlasti na jugu in kot trgovci po mestih in si domišljujejo, da imajo nekako pravico do Makedonije. Vlasi se pa do zadnjega časa niso zavedali svoje narodnosti. Še-le poslednja leta so s pomočjo, ki so jo dobili iz Rumunije, osnovali nekaj šol. Rumunija ve, da bodo Vlasi se kar zgubili ako se Makedonija priklupi Bolgarski ali Grški. Makedonski Grki Vlasi so pa zadnje dni zaradi tega slavni postali, ker jih začenejo podpirati nasprotniki slovanstva. Govori se, da hočejo v teh dveh narodih in v Albancih najti neko protivesje proti balkanskemu slovanstvu. Tudi mej avstrijskimi državni ki jih je več, ki so navdušeni za Albance, Vlahe in Grke iz same mržnje do slovanstva. Taka politika pa ne bode obrodila dobrega sadu.

(Pravoslavni v Makedoniji) so v cerkvenem oziru razdeljeni v Grke in Bolgare. Poslednji čas so se pa Srbi poganjali za to, da bi jih priznali Turki tudi za posebno narodnost. Srbski listi so že pisali, da Turčija temu ustreže. Sedaj se je pa pokazalo, da so se grozno zmotili. Da se Srbi ne bodo mogli pritoževati, je turška vlada ukazala, da se odslej v matice in statistične izkaze ne smejo več Bolgari in Grki posebej vpisati, temveč naj se vsi s Srbi vred vpisujejo za pravoslavne. Turška vlada je to storila seveda zaradi tega, da bi se sploh ne mogle spoznati narodne razmere.

(Ubit konzul.) Turškega konzula v Vranji so ubili mohamedanski Arnauti v Prešovi, ki je že na turški zemlji. Imeli so ga neki za prešvskega kajmakana (okrajnega glavarja).

(Kreta.) V več krajih na Kreti bili so minoli teden hudi boji. Turki so požgali več vasij in nekaj samostanov. To je pa vzbudilo silno nevoljo mej krščanskim prebivalstvom. Turški vojaški poveljniki so spoznali, da pride do silnega prelivanja krvi, ako se vojaki ne umaknejo s kmetov. Poklicali so jih torej v utrjena mesta. Z vojaki odšli so v mesta skoro vsi mohamedanski prebivalci. Iz Grške se je na Kreto povrnilo nekaj 500 begunov, ko so si preskrbeli orožja. Seboj so vzeli 10.000 pušk, 70.000 patronov in 3 gorske topove; 28. grških častnikov je tudi z 2000 puškami odšlo na Kreto. Zastopniki velevlastij so zadnji čas izdelali načrt, kako bi se dala pomiriti Kreta. Ta načrt izročili so turški vladi. Turčija se pa za nasvete velevlastij dosti ne briga, ker ve, da bi njih vloge bilo takoj konec, ko bi hotela se poslužiti sile.

(Vstaja na Filipinah.) Španci še niso zatrli vstaje na Kubi, že so prišli na sled zaroti na Filipinah, ki je imela namen začeti vstajo za osvobojenje teh otokov španskega gospodstva. Mnogo filipinskih veljakov so zaprli.

Dopisi.

Iz Levca. Dne 24. t. m. sta potekla dva meseca, kar je bil posestnik Franc Hlačer bridko zadet vsled požara. Le vstrajnosti domačih gasilcev se imajo bližnji sosedje zahvaliti, da se je ogenj hitro omejil in da se ni poprijel bližnjega poslopja. Povsod spoštovani g. soseskin župan Jurij Planinšek prosil je „Graško zavarovalno družbo“ za pomoč v svrhu, da se popravi gasilno orodje. Družba se je blago odzvala in poslala v ta namen 30 gld. Po pomoti pa je prišel ta denar v roke levškega „rihtarja“. Na opomin, naj soseskinemu županu izroči ta denar, (ker le on je imel pravico do tega denarja), zavrne g. „rihtar“: „Kakor bo predlagala večina, tako bomo pa tudi z denarjem napravili“. Omeniti mi je še, da tudi v tej vasi ste dve stranki, kateri ste si druga drugi trn v peti. Pa glejte si čudo, kaj so sklenile ene stranke modre glavice: „Zapijmo denar!“ Druga stranka se je seveda temu ravnanju protivila, kajti popravilo gasilnega orodja je krvavo potrebno, pa pomagalo ni nič — večina je odločila. — Na Velike maše popoldan zbrala se je odločilna, žejna stranka na „rihtarjevem“ vrtu. Popivali so, da je bilo kaj! Pivo že kaj napravi in res, ta omamljiv sok je tako glavice razgrel, da so si nekateri vaški fantje nazadnje še skočili v lase. Razume se, da se zavedni možje, katerim je v skrb soseska niso udeležili te „vaške veselice“. — Možeje v Levcu! ali niste znali bolje obrniti denar, katerega je družba poslala v svrhu prepotrebne popravljanja gasilnega orodja?

S tem pa ni rečeno, da so vsi možje v vasi taki — kakor zgoraj opisani, ampak med njimi se tudi nahajajo posnemanja vredni značaji. — Kolikrat se je že povdarjalo, da bi bila vasi potrebna sesalka! Rajši bi bili ta blagodušno darovani denar shranili in ga porabili potem vsaj v to svrhu!

Zrn do zrna pogača —

Kamen do kamna palača —

S tem vas vaščane opozarjamo, da se oklene istih mož, katerim je več za blagor soseske, nego za — glažeke!

Iz Savinjske doline. (Občinske volitve v Št. Pavlu). Ko je pred tremi tedni došla vest, da je pri občinskih volitvah v Št. Pavlu propadla narodna stranka v vseh treh razredih, ni se moglo s početka nikakor verovati poročilu, o resnici sramote, katero so si Šentpavelčani sami nadeli pred slovenskim svetom. Ravno pred 15 leti nastopila je privikrat narodna stranka in si v volilnem boju priborila sijajno zmago. Dotlej se je košatila v občinski pisarni zgolj nemškutarija, uradovalo se je v jeziku, katerega ljudstvo ni razumelo, in ne vedoč, da ima i ono pravico zahtevati, naj se spoštuje tudi njegov slovenski jezik, naj se ž njim občuje v njegovem maternem jeziku, moralo je hvaležno biti, če se mu je z nevoljo in osornostjo, ter le za silo raztolmačil kak odlok. Odkar pa je prišla na krmilo narodna stranka, zavladal je v občini slovenski duh, in ljudstvo je videlo, da je samo gospodar na svojih tleh.

Uprav blagonosno in v splošno zadovoljnost pa je deloval narodni odbor, odkar mu je stal na čelu velezaslužni, neumorno delavni župan Norbert Zanier, kateremu je cela občina dolžna obilo hvale. To je neoporekljivo dejstvo, kateremu ne more nikdo ugovarjati, če ima količkaj vesti in poštenja v sebi! Pri takih razmerah torej ni bilo misliti, da se bode kdo uprl skrbno delujočemu, narodnemu odboru. Toda glej čudo! Naše so se podle kukavice, ki so na ostuden način začele ruvati proti veleč. gosp. župniku Plešniku, gosp. županu N. Zanierju in celemu odboru! Mala kopica agitatorjev malo vredne veljave začela je ščuvati narod zoper stari odbor, in ker ni imela stvarnih razlogov, sleparila je z lažmi in natolcevanjem samo gole sebičnosti, in častihlepnosti, da bi prišli sami na krmilo in dobili v svoje roke vajeti občinske

uprave ter si z občinskim denarjem zakrpali svoje raztrgane žepe. Mnogi posestniki bili so toli neprevidni, da so verovali tem krivim pro-rokom, ki so lazili okoli njih, poslušali njihove priliznjene besede in laži. Proč s starimi! Novi možje morajo priti! To je bilo geslo. Novi možje, ki bodo napravili, da se bo po Št. Pavlu kar cedilo mleko in med, kakor nekaj v obljubljeni deželi.

Ker pa ti agitatorji sami ne bi bili ničesar dosegli, zatekli so se v naročje nemškutarije, ki sicer tudi v njihovih srocih mogočno cvete, in prosili za pomoč barona Hackelberga in tovarniškega ravnatelja Stockerja, ki sta seveda z veseljem priskočila na pomoč. Umevno je, da ima v vsakem kraju tovarna velika upliva, ker je mnogo ljudi odvisno od nje. Pričakovati se sme, da delodajalec spoštuje mnenje in prosto volje svojih delavcev, kajti njim ničesar ne podari, ampak mu morajo tiste revne krajcarje krvavo zaslužiti. V Št. Pavlu ni bilo temu tako! Zapovedalo se je tovarniškim delavcem voliti kandidate nemškutarske stranke in se zagrozilo, da izgube delo, ako se ne pokore temu ukazu; pisar tovarniški pa je v volilni sobi nadzoroval volitev delavcev — baš kakor sužnje!!

K takem pritisku prišel je še daljni faktor. Ne le da so kolovodje nemškutarstva prežali pri vratih volilnega lokala, tiščali volilce v sobo, pristaše narodne stranke pa zasramovali in jim iztrgavali volilne listke, pridružili so se jim tudi člani narodne „inteligence“ iz jako čistih in idealnih namenov, katere pa raje zamolčimo.

Po izvršeni volitvi, začelo se je pa menda komu svitati v glavi, da je pomagal nekaj storiti, česar se mora sramovati v dnu duše vsak narodnjak, vsak Slovenec. Da bi torej zakril svoje dejanje, brzojavil je v Celje g. Hribarju: „Prosim, pridite takoj. Med izvoljenimi je nekaj Nemcev. Treba agitacije za župana. Vsi zbrani volilci. dr. Schwab“. In kdaj je brzojavil? Ob 5. uri 5 min., dočim je bila volitev ob 4. uri že končana! Kaj naj rečemo k takemu možatemu postopanju? Napravimo velik in debel križ čez takega „narodnjaka“.

Tako so toraj v lepi, ginljivi slogi delovali skupaj zadnji ostanki nemškutarije v Št. Pavlu, vse barabe iz cele občine, del „narodne inteligence“, pred vsem pa Stockerjevi hlapci in tisti, ki so Stockerjevih hlapcev hlapci, vsi na to, da šentpavelska nemškutarija, katera je kakor star obsekan stor, požene vsaj enkrat še malo zelenja.

Narodna stranka ni za tako zvezo vedela, ter bila prepričana, da ni nobene resne nevarnosti. Tako je prišlo, da pri tem prevelikem samozaupanju ni toliko storila, kakor bi bila lahko storila, in je propala pa samo za par glasov!

No, ta zmaga „nemškutarije“ je prava zmaga Pirova. Tukaj ste zmagali, pa samo tokrat še! Nemškutariji v Št. Pavlu ni in ne bode tal, in tudi ta volilni vspeh, katerega ni izvojevala s se svojo lastno močjo, ne bo vlil novega življenja v ta stari, oprhli nemškutarski stor. Pri prihodnji volitvi bode drugi izid. Fabriški hlapci ne bodo trajno komandirali tako velike slovenske občine, kakor je Št. Pavel.

Brežice. Velika pevska slavnost 15. avgusta t. l. obnesla se je v Brežicah sijajno; vsak, kateri trezno sodi, mora reči, da je to bil dan, kakor ga še Brežice niso doživele. Uprav to je pa naše „Velikonemce“ brezmejno vjezilo; čutijo gotovo, da prihaja čas, ko jim pri nas odklenka za vselej. Brežice so bile slovenske in bodo slovenske.

Najbolj se pa nemška tukajšna garda jezi nad tem, da je inteligentna mladina naša, da je vrlo dijaštvo v Brežicah narodno. Seveda nemštvo more tukaj le po omejenosti in neumnosti uspevati; kaj čudo potem, če se gotova bitja razuma in luči bojijo? Poslušajte pa, kako se hočejo maščevati nad našo izobraženo mladino, ali morebiti tudi nad krasnim dnevom 15. avgusta!

Predvečer rojstva Nj. Veličanstva — dva dni po slavnosti, bila je tukaj običajna bakljada, katere so se vdeležili i naši dijaki; že pri tej priliki jih je nek dobro poznat meščan napadal in jim žugal, da ga pameten človek mora le ob

zakrpali
bili so
im pro-
njihove
! Novi
možje,
zlu kar
obljub-

ničesar
rije, ki
ete, in
tovar-
veda z
je, da
va, ker
vati se
prosto
ne po-
ajcarje
tako!
voliti
rozilo,
kazu;
oroval

faktor.
ali pri
sobo,
n jim
n tudi
in ide-

nenda
neka
duše
ej za-
parju:
neka
zbrani
Ob
ri že
temu
ž čez

lovali
pavlu,
nteli-
tisti,
o, da
kakor
malo

dela,
evan-
kem
bila
par

rava
krat
tal,
vala
jenja
pri-
apci
ven-

vgu-
sak,
dan,
o je
itijo
nka
odo

jezi
a je
tem-
osti
itja
se
nla-
15.

tva
da,
tej
dal
ob

žalovati; toda ta napad godil se je samo z be-
sedami. Po bakljadi sešli so se dijaki v „Narod-
nem domu“, kjer so se dobro in mirno zabavali.
Ko se pa je bližala polnoč, prihajali so lopovi k
oknom, tolkli po šaluzijah, z jedno besedo, izzi-
vali dijake. Toda ni vredno, da se to lopovstvo
popisuje; kajti očitno so bila ta človečeta le
sredstvo. Ni si mogoče vendar misliti, da bi
priprosti, kmečki ljudje, ki sploh dijake kot na-
šince spoštujejo, iz lastnega nagiba počeli tako
surovost. Ko so torej naši dijaki hteli domov,
so jih ti najeti lopovi zavrtno napadli, šli s
„plankami“, v katerih so žreblji bili pribiti, na
neoborožene, in jeden je celo na krčmarja, ka-
teri je prišel braniti, revolver nastavil. Slavne
policije pa, katera je sicer tako rada okoli
„Nar. doma“ — ni bilo blizu.

Vsak iz tega lahko sklepa, kak red in
kaka objektivnost je v občini brežiški. Stvar se
bo drugim potom obravnavala. Na tem mestu
vprašamo samo to: kako se morejo ljudje
dati nahujskati po naših privandran-
cih? Da, zaspano je še tukajšnje ljudstvo, ono
ne ve, da služi tujcu kot rob in suženj. Mesto,
da bi se Slovenec zavedal svojega rodu, mesto,
da bi se držal povesod gesla „Svoji k svojim“,
se še nekateri postavijo v nasprotni tabor in
pljujejo svojemu bratu v obraz. Po takem na-
činu bi se še res to nezdravo, prisiljeno naše
nemčurstvo moglo vzdrževati nekaj časa. Toda
to ne sme biti. Posilincev že sami čutijo,
da se bo kmalu spremenil ta nenaravni položaj.
Ali to je od nas odvisno, mi moramo pospe-
šiti čas, ko se otresemo tujega jarma, kojega
nam prisiljujejo. Dragi Brežičani in okoličani,
stojte skupaj kot neomajen mož, zjedinite se,
gotovo je potem bodočnost naša: „Mi vstajamo,
in njih je strah!“

Narodno-gospodarske novice.

Trganje, izbiranje in skladanje sadja.

Da prihaja toliko slabega sadja na trg,
je mnogo krivo, ker se premalo gleda, kako se
trga, izbira in potem sklada v zaboje. Sadjerejci
ravnajo le v lastno korist, ako ubogajo sledeče
svete: Če se sadje trese, se vsak sad obtoleče in
potem ni videti lep in okusen. Namizno in boljše
gospodarsko sadje pri tem zgubi svojo veljavo
in se more prodati le kot navadno gospodarsko
sadje, ki se predela v mošt ali k večjemu še
posuši. Sadje, ki se obtoleče ali tudi le obtisne,
ko pade na tla, potem gnije in mnogo sadja se
tako izgubi. Trese naj se le navadno gospodar-
sko sadje, pred vsem tako, ki se misli porabiti
za mošt, katerega cena je tako nizka, da se obi-
ranje ne izplača.

Pri obiranju more biti sadje kolikor je moč
suho, mokro sadje se rado spridi. Češplje, slive
in višnje morajo se trgati s peclji, ker so potem
mного okusnejše videti in se bolje ohranijo.

Za prodajo sadja je posebne važnosti, da
se sadje dobro izbira. Ni dosti, da se vsaka
vrsta čista pošlje na trg, temveč slednja vrsta
naj se poleg tega izbere še po kakovosti, boljše
sadje posebej, srednje posebej in slabš.

Pred vsem naj se pa od namiznega sadja
izbere vse črveno, grintovo, obtolečeno ali spačeno
sadje, katero naj se doma porabi ali pa ceno
proda. Tudi po velikosti je dobro sadje razdeliti.

Najdebelejše, jednako namizno sadje se jako
lahko proda in se jako drago plačuje. Druga ka-
kovostna vrsta se še vedno dobro proda, gotovo
še mnogo bolje, nego bi se pomešano sadje
prodalo.

Za vlaganje finega sadja so pripravi mali
zabojčki, ne pa košare. Sadje se posamično v
svilnati papir zavije in tako tesno zloži, da se
ne trese. Če sadje ni trdno naloženo, se trese
pri vožnji in se obtoleče ali obtisne. Zabojček
mora biti poln. Prazni prostori se izpolnijo z
lesno volno ali papirjem. Na dno in na strani
se dene tudi lesne volne ali papirja, na vrh pod
pokrov pa tudi.

Drugo namizno in dobro gospodarsko sadje
se pa vlaga v zaboje in sode, ki tehtajo do 50
kilogramov naloženi. Zaboj ali sod se ob vseh
strane obloži s papirjem, potem se pa notri
gosto naloži sadja, ne pa natrese. Če bi se sadje
iztresalo iz kake posode v zaboj ali sod, se

poškoduje. Pri ulaganju je gledati, da ne po-
škodujejo spodnjih ali zgornjih plastij.

Naloži se sadje enakomerno gosto, dokler
zgornja plast ne moli dva prsta čez rob sode
ali zaboja. Sod ali zaboj se sme le previdno
tresti, da se sadje gosteje vleže. Naposled se
gori dene pokrov in z vodom pritisne in zabije.
Najzgornja in najspodnja plast sadja trpita, a
drugo sadje pa potem trdno leži in nepoškodo-
vano pride, kamor je namenjeno.

Sadje za mošt in otreseno gospodarsko
sadje se lahko pošilja v koših ali pa tudi kar
nasuje v vagon. Češnje, slive, češplje, breskve in
marelice se pošiljajo v košaricah do 8 kilogra-
mov vsebine. Najboljše breskve in marelice se
pa pošiljajo, kakor smo zgoraj omenili, da se
pošilja fino sadje. Navadne češplje, ki se porabijo
za žganje ali čežano se pa pošiljajo v koših ali
pa kar nasujejo v vagone.

Pri tem naj še omenimo, da imajo neka-
terniki navado, da fino sadje pošiljajo zavito v
slamo, kar se pa ne more priporočati, kajti po-
tem sadje dobi neki neprijeten duh po slami,
kar posebno boljšemu sadju škoduje v ceni.

Tovariši-abiturijentje!

Bliža se čas, ko se poslovite od milega domačega
praga, od svoje domovine, da nastopite novo dobo živ-
ljenja, dobo akademiških študij.

Marsikoga izmed vas teže skrbi, ker ne poznate še
akademiškega življenja v tujini. Res, čaka vas mnogo
truda, mnogo napora; preživeli boste marsiktero tužno
uro. Srečavali boste samo tuje obraze, čuli le tujo go-
vorico.

Naš narod se boji za vas, boji se, da se mu ne
pogubi kak sin v daljni tujini, da ne zgine v peneh
vrtinčih velikomestnega življenja ali ne zgubi ljubezni
in navdušenja za milo nam domovino, za tužni narod
slovenski.

Naš narod se boji za vas, ker ste mu up boljše
bodočnosti. On pričakuje od vas, da si pridobite kot
akademiki mnogovrstnega znanja in raznih vednosti, ka-
tere v prihodnosti porabite v prid domovine, da utrdite
svoj značaj ter se vrnete kot moške pripravljeni na boj
zoper sile našemu narodu sovražne in pogubne.

Nekaj jez proti raznim navarnostim, katere prete
akademiku, so akademiška društva.

Tovariši-abiturijentje! Duševno središče sloven-
skega dijaštva na Dunaji je bila 55 tečajev in je še
„Slovenija“.

„Slovenija“ ima namen, gojiti v srcih svojih čla-
nov ljubezen do domovine in vsestransko izobraževati
slovenske akademike; sredstva v ta namen so ji:
društveni shodi, zabavni večeri, izleti, znanstvena in le-
poslovna predavanja, gojenje glasbe in petja, društvena
čitalnica in knjižnica.

Vse za svobodo in narodnost! je „Slovenija“
geslo, katerega se vedno trdno drži, pod katerim je vz-
gojila in dala slovenskemu narodu že toliko izvrstnih
mož, že toliko navdušenih prvobornikov.

Bratje! kogar prepričanje se strinja z geslom,
katerega ima „Slovenija“ napisanega na svojem praporu,
naj vstopi v to društvo! Tu najdete odprta srca, srca
svojih bratov! Delovati hočema skupno z vsemi močmi,
da se vrnemo po končanih študijah v domovino kot
vredni sinji čilega slovenskega naroda.

Tovariši-abiturijentje! Še enkrat vas vabimo, vstopi-
te, kateri pridete na dunajske visoke šole v akade-
mično društvo „Slovenija“! Zagotavljamo vas, da se
vam bo društvo priljubilo ter kolikor mogoče v tujini
nadomestovalo milo nam domovino, in vam kličemo
„Na svidenje!“

Vse za svobodo in narodnost! (172)

Za odbor: J. Merhar,
t. č. tajnik.
Fr. Muhič,
t. č. predsednik.

Koledar.

Sobota (29.) Oglaševanje Janeza Krstnika. — Ne-
delja (30.) 14. pobink. Angeljska. Roza Lim. dev. —
Ponedeljek (31.) Rajmund, spozn.: Amat, škof. — Meseč
kimovec ali september. Torek (1.) Egidij, spozn. — Sreda
(2.) Stefan, kralj. — Četrtek (3.) Serafina, Evfemija in
tov., muč. — Petek (4.) Rozalija Pal. devica; Ida. —
Zadnji krajec dne 31. ob 12. uri 1 minuti opoldne. Dol-
gost dneva: 14 ur 57 minut do 13 ur 23 minut. Dan se
je skrajšal za 1 uro 34 minut.

Sejmi.

Dne 29. avgusta na Planini, pri Sv. Filipu v Ve-
račah, v Orešju, v St. Ilju pod Turjakom, na Muti in v
Zalcu. Dne 31. avgusta pri Sv. Lovrencu na Prožinu, v
Zibiki, na Tinjskem in v Mozirju. Dne 1. septembra v
Radgoni in v Arnotzah pri Šoštanju. Dne 3. septembra
v Račah (konjski sejem).

Loterijske številke.

Gradec 22. avgusta 1896: 46, 10, 1, 31, 6
Dunaj „ 45, 17, 15, 10, 81

Fanta,

ki je slovenskega in nemškega jezika zmožen in dobro
izšolan, vzame v prodajalnico z blagom vsake vrste

Karl Rayer,

(179) 2—1

trgovca Škofjavske pri Vojniku.

Zahvala.

Iskrenim čutom veselja na lepem izidu slavnosti,
ki se je dne 14. avg. t. l. v Brežicah vršila, polni pre-
pričanja, da bi s svojimi skromnimi močmi ne bili do-
segli tako sijajnega uspeha, podivžamo se izraziti svojo
hvaležnost vsem onim, ki so omogočili in nas podpirali,
vzlasti pa slavnim pevskim društvom „Slavec“ z Ljub-
ljane, „Merkur“, „Sloga“, „Sloboda“ iz Zagreba, „Jeka“ iz
Samobora, „Slovensko pevsko društvo“ iz Celja, ki so pri-
peljali svoje obilne moči in z izbornim petjem očarovali
poslušalce, slavnima sokolskima društvoma iz Zagreba
in Celja za izborna telovadba, akad. društvoma „Triglav“,
„Slovenija“ in „Prokop“, č. slavnostnemu odboru v Brežicah
za velike trudapolne priprave, č. g. Čižeku za darovanje
slavnostne maše, č. g. župniku Mešičku, ki je vodil
petje pri maši, vlec. g. prof. Vilharju za vodstvo pri
koncertu, c. in kr. vojaški godbi št. 53 iz Zagreba in
njenemu kapelniku g. Dvořaku za krasne koncertne
komade, vsem gostom in pevcem, ki so prišli iz daljnih
pokrajin Slovenije izvrševati svojo narodno dolžnost,
slovenskim časnikom, ki so slavnost gorko priporočali,
slavnemu upravitelstvu „Narodnega doma“ za priprave
prostore in končno vsem, ki so na katerikoli način
pripomogli, da se je slavnost v prospeh in povzdigo
slovenske pesmi na slavo in čast slovenskemu narodu
tako veličastno vršila.

Ptuj, dne 20. avgusta 1896.

Odbor „Slov. pev. društva“.

Kisla jabolka za mošt

Pošiljatve se prične dne 25. septembra in trajajo do konca oktobra t. l. Karol Teppei, lesni trgevec v Celji.

Mlad trgovski pomočnik

Želi premeniti službo in vstopi v trgovino z mešanim blagom v kakem malem mestu ali trgu, najraje na Kranjskem. — Naslov se izve pri (177) 4—1 upravnistvu „Domovine“.

Mlad šikoven

deček

se sprejme takoj v peka-
riji za hlapca ali razna-
šalca kruha v pekariji,
Graška ulica št. 5 v Celji. (175) 1

Karol Vanič v Celji

prodaja močne težke Tarpaulin hmeljeve
žaklje po 1 gld. 6 kr. (174) 3-1

Vsem prijateljem, tovarišem, znan-
cem, osobito p. n. udom „Slovenskega bral-
nega in piskega društva“ v Mariboru iz-
rekam o priliki mojega odhoda iz Maribora
prisrčni: „Z Bogom!“ „Živeli!“ „Na
svidenje!“

Janko Zupan,

(178) 1—1

bivši društveni tajnik.

Martin Gregorinčič,

krojaški mojster, Celje

Cerkveni trg št. 4

priporoča se vis. čast. duhovščini in slavnemu
občinstvu za

jesensko in zimsko dobo

za napravo vsakojake obleke po najnovejšem kroju
in po nizki ceni.

Izdeluje posebno lepe talarje, črno
obleko in uniformo za uradnike in vojaštvo. (180) 12—1

Prostovoljna prodaja.

Lepa, velika kmetija najbolj obdelana, h kateri spada 75 orlov zemlje in leži med St. Jurjem ob južni železnici in pa Ponikvo ob glavni cesti; posloplja vsa v najboljšem stanju, je radi smrti prostovoljno za prodati.

Tudi se s hišo in gospodarskimi poslopji lahko kupi samo polovico kmetije, komur bi se zdelo cela kmetija preobširna. Posebno se opozarja, da v istem zemljišču leži obilica kremenca („Kies“), ki se v bližnjih tovarnah drago kupuje. — Več se izve pri gospodu F. Fraunseisu v St. Jurju ob juž. železnici (152) 9—7

Kristjanska trdka!

Posredovalna trgovina za vsakovrstni hmelj

Franc Jos. Lehr

Žatec, Češko, (v lastni hiši)

se priporoča p. n. štajerskim hmeljarjem za prav mnogoštevilne pošiljave dobrega in lepega hmelja, ter zagotavlja najboljšo in najpoštenjšo postrežbo. (167) 6—2

Kristjanska trdka!

Milan Hočevar

trgovina specerijskega blaga

v Celji, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svoje blago, zagotavlja joč dobre in cene postrežbe.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: črešnje, marele, breskve, hruške, jabolka, divji in pravi kostanj itd.; deželne pridelke, n. pr.: kumna, fižol, bučna zrna, maline, belice (Preiselbeer), kopljice, maliso štopo, suhe gobe drobno narezane, želod, knoper, i. t. d. cvetje in rastline: lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo, tisoč rože, kamilce, drobno na štiri ogle narezano mlado hrastovo skorjo, i. t. d. vse lepo spravljeno in posušeno plača po najdražjih cenah. (135) 52—9

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

Otročja obleka od 1.50—7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke

vsake velikosti in kroja, po le mogoče

nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim v teku treh dni iz najbolj priznanega angleškega, francoskega in brnskega blaga, katerega slednjega imam vedno uzorce v zalogi po najnovešem modnem kroju solidno in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Strojene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugovora zamenim. (49) 43—1

Plašči = havelok od 7—14 gld.

Brzjavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celji

Gospodske ulice

(Herrengasse) št. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25—

Po nizki ceni.

Akviziterje

za požarno in življensko zavarovanje proti stalni plači in upravnini sprejema pri nas dobro znana in razširjena zavarovalnica. Ponudbe naj se pošiljajo na upravnništvo našega lista pod naslovom: „Akviziter“. (173) 3-2

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno delujočim dvojnimi in pritisk vravnajočimi tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito (s kameni), geple, travniške brane itd. popravila, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —

prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žalcu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno in livarsko stroko spadajoča dela, posebno na žage in mline, za hmelne sušilnice itd., prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz **zajamčeno najboljše železa**, kakor: vitle kotle, stopnjicaste in navadne rošče, razne plošče, možnarje, železne ograje, uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, postrežba je točna in najprijaznejša, a cene nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Čuden

v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in zlatih žepnih ur ter velika izber stenskih ur; zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26—

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Kristjanska trdka. Kristjanska trdka.

V

encelj Valoušek

Žatec na Češkem

se priporoča južnoštajerskim p. n. hmeljarjem za prodajo njihovega hmelja na žateškem trgu in zagotavlja najboljšo in najvestnejšo postrežbo. Na vsako vprašanje se radovoljno v slovenskem, v češkem ali nemškem jeziku odgovori. (172) 6—2

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Kathreiner
KNEIPPPOVA SLADNA KAVA

je kot

primes k bobovi kavi

adno zdrava

kavina pijača.

Debi se povsod, pol kile na 25 kr.

Opazilo! Zaradi nišvednih porajenih izdelkov je treba paziti na izvirno sivo s imenom:

Kathreiner

Cementne izdelke,

kakor: cementne plošče vsake barve in velikosti za tlak cerkev, hodnikov podstenj i. t. d. stopnice, cementne cevi v devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru. cementne krovne plošče z dvojnima zareza (Doppelfalzziegel), nagrobne, ter vse drugo, kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeluje trpežnejše, lepše in cenejše iz cementa

Josip Mursa

sprejema naročila, ter razpošilja izdelke na Krapju pri Ljutomeru in Središča na j. ž. Prevzema tiskanje cerkev in kanalizovanje s svojimi cementnimi cemi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak v osem cerkev, v mnogo novo zidanih šol, v vile in letorščice in tudi v kopališču v Radincih, v grajski vitezkega reda pri Veliki Nedelji in drugod; s svojimi cementnimi cemi zalagam skoro izključno vse okrajne zastope in občine na Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151)

Josip Mursa.

SVETA DRUŽINA

ali
molitvenik

v rabo

občni bogoljubni družbi
krščanskih družin

na čast

svete družine nazareške

Obsega pojasnila in določbe
in vse navadne molitve

Z dovoljenjem
prečastnega škofjstva tržaško-koperkega
v Trstu, spisal

P. Hrizogon Majar

O. S. F.

Založil in prodaja Dragotin Hribar
v Celji.

Cena

v usnje vezani knjigi z zlato
obrobo 1 gld. 20 kr., v usnje
z marmornato obrobo 1 gld.,
v pol usnje 80 kr.

Molitvenik obsega 32 pol ali
510 strani.

Ta molitvenik je namenjen za
ude družbe svete družine nazareške in
vse pobožno ljudstvo. Nobena krščan-
ska družina naj bi ne ostala brez tega
molitvenika.

Prekupci dobé popust